

AI SLING FOWLER

VUURBLOED

SPREEUW EN DE LICHTGROT

Vertaling Maren Mostert

Illustraties Sophie Medvedeva

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Aisling Fowler
Oorspronkelijke titel: *Starling and the Cavern of Light*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Maren Mostert
Omslagontwerp: © HarperCollinsPublishers Ltd 2024
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld en illustraties binnenwerk: © Sophie Medvedeva 2024
Kaart binnenwerk: © Virginia Allen 2024
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1467 8
ISBN 978 94 027 7102 2
NUR 283
Eerste druk april 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Children's Books*, London, Great Britain.
HarperCollins *Children's Books* is een onderdeel van HarperCollinsPublishers Ltd.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

TONVEL

Hoofdstuk 1

Feniks liet haar pijnlijke voeten in het koude water van het Ilrameer bungelen. Het was voor het eerst sinds dagen dat ze een moment voor zichzelf had. Zolang ze met haar rug naar de drukte van de drijvende markt zat, had ze de plek nog nooit zo vredig gezien. Het gladde wateroppervlak weerspiegelde een blauwe winterhemel, en op de nabije oever waakten de Grote Wouden over de omgeving.

Maar de rust kwam niet overeen met Feniks' emoties.

'We zouden hier niet moeten zijn, Wiebel,' mompelde ze, haar gedachten van de afgelopen week hardop uitsprekend. Haar eekhoorn drukte zich tegen haar wang aan en kroop een beetje weg tussen haar warrige donkere haren. Plotseling voelde het water om haar zere voeten veel te koud aan en ze trok ze vlug omhoog terwijl ze haar armen om haar knieën klemde. 'We hadden naar het noorden moeten gaan om Zes uit de klauwen van Victorie en de meester te redden. En om Zeven te zoeken. Stamoudste IJspiegel had het mis.'

Feniks balde haar vuisten om het vuur in zichzelf, dat met haar woede was opgelaaid, te onderdrukken. Waarom was ze niet tegen de stamoudste in gegaan? Waarom had ze niet geëist dat hij de Jagers naar IJsgaard zou sturen om haar vrienden te zoeken?

'Wat een stomme ouwe knorrepot, die IJspiegel,' zei een rauwe stem.

Met een ruk draaide ze zich om en ze schrok zich rot toen ze zag dat de stamoudste achter haar stond, zijn voetstappen gedempt door de plat gestampte rietstengels op de grond.

'Ik...'

Maar IJspiegel wuifde het meteen weg en liet haar niet uitspreken. De rietstengels op de grond kraakten toen hij tot haar verbazing naast haar

ging zitten. De drijvende markt was geen natuurlijk eiland, maar was op een gigantisch houten vlot gebouwd, waarop enorme rietbundels waren opgestapeld. Het zag eruit als een groot stuk graangeel land, dat onder je voeten zacht en veerkrachtig aanvoelde en naar nat stro rook. Het was het enige neutrale gebied in Tondel, waar de stammen naartoe kwamen om veilig handel te drijven. Het was niet verankerd maar dreef in de wind over het meer.

IJspiegel liet zijn zwarte ogen op de blaren op Feniks' hielen rusten. 'Ik zal er wat wondkruid op doen. Zo'n lange tocht is zwaar voor je voeten als je nog zo jong bent.'

Ze verbeet een minachtende snuif. De Jagers waren uit Richel, het dorp van de bergstam, vertrokken en net bij het Ilarameer aangekomen. 'Zwaar' was niet eens het goede woord: ze hadden in één week een afstand afgelegd waar je normaal drie weken voor nodig had. Niet alleen haar voeten deden zeer, maar haar hele lichaam.

'Zo,' begon IJspiegel, 'dus je vindt dat ik een verkeerd besluit heb genomen?'

Feniks beet op haar lip, dwong zichzelf toen om rechtop te gaan zitten en knikte.

'Wat zou je zelf hebben gedaan?'

'Ik had ons naar het noorden gestuurd,' antwoordde ze zonder enige aarzeling.

IJspiegel knikte op zijn beurt terwijl hij met zijn ogen een school glinsterende witvissen vlak onder het oppervlak volgde. 'Zou jij de Jagers regelrecht in de armen van die gluisperige meester hebben gestuurd aan wie jullie op het nippertje wisten te ontkomen? Het wezen dat IJsgaard heb verwoest, én alle heksen behalve Zenith en zijn eigenste koboldmagiër? Zou je ze zonder proviand of wapens over de Bevroren Vlakten hebben laten ploeteren en van ze hebben verwacht dat ze het tegen een leger duistere wezens zouden opnemen, waarvan sommige sinds de Duistere Oorlog niet meer benne gezien?'

Schuldgevoel en woede streden in Feniks met elkaar. 'Ja.'

'Verrekte veelvraatmonsters!' IJspiegels stem was als een zweepslag en Wiebel dook geschrokken piepend in Feniks' berenvachtjas weg. 'Als je

bereid bent zoveel op te offeren om Zes en Zeven terug te krijgen, had je ze nooit achter motte laten.'

Feniks knikte onwillig en hield haar adem in om niet te gaan huilen. Dat deed ze de laatste tijd al te vaak.

Naast haar wreef IJspiegel vermoeid met een hand over zijn gezicht. 'We weten allebei dat Zeven het niet overleefd ken hebben, de -'

'Ze is niet dood!' Feniks schreeuwde nog net niet tegen hem. 'Hoe zou dat kunnen? Ze was daar vlak voordat het portaal naar Richel zich opende. Ze was...!' Ze stopte met praten toen haar adem verraderlijk haperde en balde haar vuisten zo stevig dat ze haar nagels in haar handpalmen voelde prikken. Wiebel drukte zich dicht tegen haar aan en zijn warmte bood haar een beetje troost.

'Ze is niet door het portaal gegaan, Feniks. Ze heb het niet gehaald. Dacht je nou echt dat ze de Bevroren Vlakten in haar eentje kon overleven? Zonder eten? Zonder wapens?' Hij schudde zijn hoofd, zijn mond tot een grimmige lijn vertrokken. 'En de kans dat Zes nog leeft, lijkt me ook niet groot. Ik weet dat je heb gezegd dat de meester de knul nodig had, maar hij lijkt me niet bepaald het type dat goed voor zijn gevangenen zorgt.'

Feniks kromp ineen, maar de stamoudste praatte door, nerveus zijn handen wringend.

'Je mot ze loslaten, Feniks. Zoiets zou ik normaal niet zeggen want het is niks voor een Jager. Maar het nieuws dat jullie me uit IJsgaard hebben gebracht, verandert alles. De meester heb een leger bijeengebracht en is onderweg naar Tondel. Het zal niet lang meer duren tot hij hier is, heb ik gehoord. Hoe we de Jagers en de stammen daarop voorbereiden, zal bepalen of ze dit overleven of niet. Of wij het overleven.'

Feniks klemde haar armen steviger om haar knieën.

'We moesten hier wel naartoe komen,' ging de stamoudste verder. 'De drijvende markt is het enige neutrale gebied in Tondel, de enige plek waar ik de stamhoofden kon samenbrengen, om ze te waarschuwen voor wat er staat te gebeuren en om te proberen dat zootje ongeregeld in het gareel te krijgen om een soort leger te vormen.' Zijn blik ging even naar Feniks en toen keek hij weer weg. 'Ze komen vanavond aan. Ik mot zeggen

dat je het tot nu toe geweldig heb gedaan, het in bedwang houden van die macht van je. Hou dat vol. We willen ze niet de stuipen op het lijf jagen.'

'Geen probleem.' Ze keek op toen IJspiegel opstond om weg te lopen. 'Gaat het je lukken?' Haar stem klonk zacht. 'Kun je de stammen ervan overtuigen dat ze eindelijk moeten samenwerken?'

Eindelijk. Het woord deed geen recht aan de omvang van IJspiegels taak – de stammen hadden al eeuwen niet samengewerkt en deden er alles aan om het elkaar moeilijk te maken omdat ze elkaar haatten.

De stamoudste tuurde over het water. 'k Zal wel motte. Als we onze krachten niet bundelen, kenne die meester en dat leger van hem de stammen een voor een om zeep helpen. In hun eentje maken ze geen schijn van kans. En zonder hen kenne wij het ook wel schudden.'

Feniks had hem nog nooit zo bleek en gespannen gezien. Er ging een koude rilling door haar heen en ze kreeg kippenvel op haar armen.

Toen liep de stamoudste weg. Ze keek hem na tot hij in de menigte was verdwenen tussen de lage bouwsels van gevlochten riet, terwijl de spanning door haar heen gonsde. Op het moment dat ze hem niet meer kon zien doken er twee andere figuren op: een lange knul met donker haar en bruine ogen en een gigantische hond van roodachtig steen, die allebei snel op haar af kwamen lopen.

'Heb je het al gehoord?' vroeg Doorn en hij plofte naast haar op de grond neer. 'De stammen komen vanavond al!'

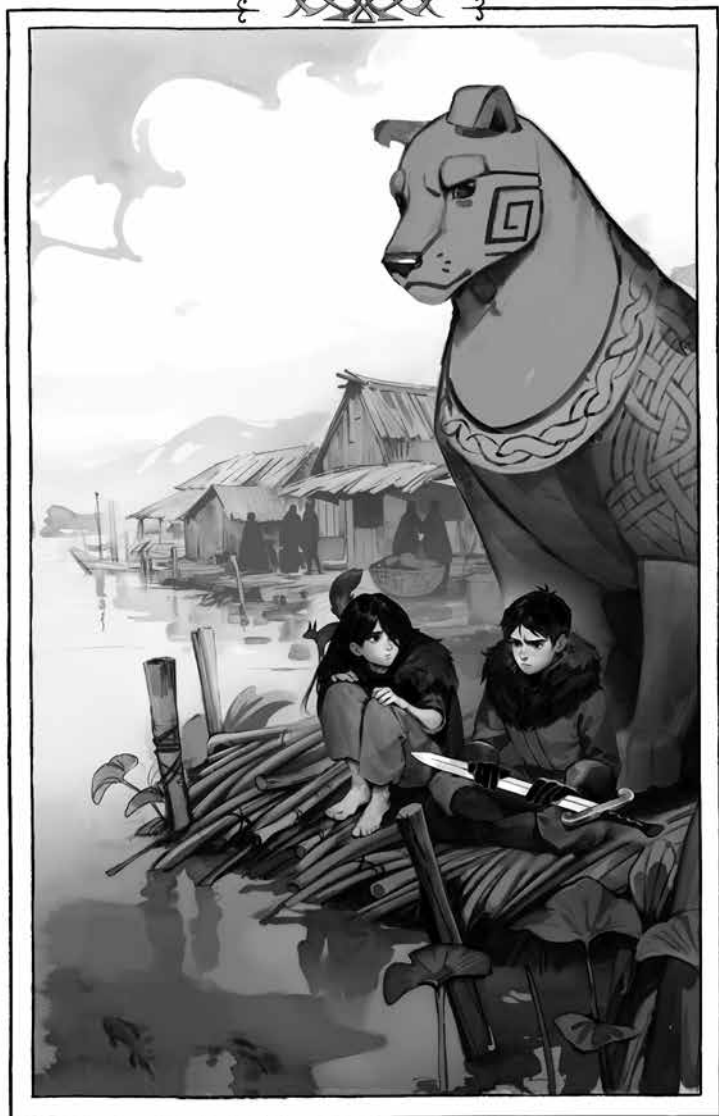
'Ja, dat vertelde IJspiegel me net.' Feniks onderdrukte een glimlach om de lichte verontwaardiging op Vijfs – nee, Doorns – gezicht. Ze was nog steeds niet aan zijn nieuwe Jagersnaam gewend.

Joekelhond maakte een verbaasd geluid.

'Natúúrlijk heeft IJspiegel het jou zelf verteld,' verzuchtte Doorn. 'Als je genoeg hebt van die speciale behandeling, voel je dan vrij om iets ervan aan mij te geven.'

Feniks glimlachte wat onwillig. 'Ik zal erover nadenken.'

Een poosje zaten de vrienden in een gemoedelijke stilte naar het wateroppervlak te kijken, dat rimpelde in de wind. 'Waar zijn ze, denk je?' vroeg Doorn. Plotseling was alle vrolijkheid uit zijn stem verdwenen. Het was haar meteen duidelijk over wie hij het had. *Zes. Zeven.* Een van hen

was gevangengenomen door de meester, de ander was op mysterieuze wijze verdwenen. Het was bijna te veel om te verdragen.

Feniks slikte moeizaam voordat ze begon te praten. 'Ik denk dat Zes bij de meester is, waar dan ook. Met de Kronkelaar en Victorie... en hun duistere leger. Ze zijn vermoedelijk onderweg naar Tondel.'

'Hij zou het toch niet in zijn hoofd halen om zo iets saais te doen als doodgaan, hè?' Doorns stem beefde. 'Hij weet dat ik hem dat nooit zou vergeven.'

'De meester heeft gezegd dat hij hem nodig had,' zei Joekelhond vriendelijk. 'Dus we moeten er maar op vertrouwen dat hij Zes in leven houdt.'

Feniks gaf Doorn een arm, hopen dat ze hem gerust kon stellen – en zichzelf.

'En Zeven?' vroeg Doorn.

Feniks pulkte aan de plat gestampte rietstengels onder haar. Dit gesprek hadden ze de afgelopen week al heel vaak gevoerd. 'IJspegel denkt dat ze dood is.'

'Nou, het lijkt erop dat hij vandaag vrolijk gezelschap was, maar niet heus,' mompelde Doorn.

'Er zijn drie mogelijkheden,' zei Joekelhond kalm. 'Eén: ze is het portaal in gestapt, maar niet bij Richel aangekomen –'

'Volgens Zenith is dat onmogelijk,' onderbrak Feniks hem.

'Twee: iets heeft haar tegengehouden om achter ons aan te gaan,' ging Joekelhond verder. Toen zweeg hij en trok een bezorgd gezicht. 'Maar ik heb niks gezien in ons kamp wat haar tegen had kunnen houden.'

'Stel dat er toch iets was?' fluisterde Feniks. 'Een glimmer of... of...' Ze hield haar mond en verbeet haar angst. Als er een duister wezen in de buurt van het portaal was geweest en Zeven het in haar eentje had moeten bevechten... Ze moest er niet aan denken en zette de gedachte vlug van zich af. Zeven was geen vechter.

'De derde mogelijkheid: ze wilde niet met ons mee. Ze bleef opzettelijk achter.'

Op dit punt liep het gesprek altijd vast, het was te pijnlijk om verder te praten. Had Zeven besloten op de Bevroren Vlakten te blijven? Om haar

broer Zes te redden? Of had ze ervoor gekozen om samen met hem in gevangenschap te blijven en hem niet achter te laten?

Schuldgevoel knaagde aan Feniks, en Doorns gezicht had de witte kleur van melk. Joekelhond was somberder dan ze hem ooit had meegeemaakt. Had Zeven gedaan wat ze die dag allemaal hadden moeten doen? De regel was heel eenvoudig: een Jager liet een lid van de groep nooit achter. Maar dat hadden zij wel gedaan, ze hadden Zes in de steek gelaten. Toen Victorie hem bij de lurven had gegrepen, leek het alsof ze geen keus hadden. Maar misschien...

Feniks deed haar ogen dicht, het verdriet was haar plotseling te veel. 'Het spijt me,' fluisterde ze.

Er stak een koude wind op die het water om haar heen liet rimpelen en haar woorden meenam.

Hoofdstuk 2

Zeven was uitgeput, een soort vermoeidheid waarvan ze nooit had geweten dat die bestond. Ze had het gevoel alsof ze uit haar lichaam trad en van zichzelf wegzweefde.

De afgelopen weken waren het zwaarst geweest van haar hele leven: zoveel leugens, zoveel schijn en het verschrikkelijke schuldgevoel omdat ze wist wat er ging gebeuren en haar mond erover moest houden. Ze zou er inmiddels aan gewend moeten zijn, maar niks had haar kunnen voorbereiden op de ondergang van IJsgaard, het verliezen van haar broer en het achterlaten van haar vrienden. Haar leven was altijd eenzaam geweest, maar ze had zich nog nooit zo alleen gevoeld als nu.

Drie lange dagen had ze gelopen om terug te gaan naar IJsgaard. Drie dagen op de uitgestrekte, dodelijke leegte van de Bevroren Vlakten, met eindeloos ijs onder een loodgrijze hemel. Drie dagen van angst terwijl ze zich constant afvroeg of het duistere leger nog buiten bij de kapotte deuren van het IJspaleis stond – en of ze haar broer ooit nog zou zien. Ze was te bang geweest om naar zijn paden te kijken om daarachter te komen.

Lafaard.

Toen ze IJsgaard eindelijk had bereikt, hingen de versplinterde deuren los in hun scharnieren. Binnen was het doodstil en volkomen verlaten. Het meer was nog steeds bevroren en de kleurige vissen waren vastgevroren in hun graf onder het oppervlak. De smulboom stond nog in het midden, maar de bladeren waren bruin en krulden om. Het IJspaleis was dood. De monsters waren verdwenen, maar dat gold ook voor Zes. Ze werd overspoeld door opluchting, maar ook door diep verdriet.

Kijk naar zijn paden. Kijk er dan naar!

Maar Zeven kon zich er niet toe zetten. Ze wist al dat ze hem alleen

terug kon krijgen als ze de meester eerst zou verslaan. En dat was waarom ze naar het IJspaleis was teruggekeerd.

Voorzichtig liet ze de Sluier van zich af vallen, terwijl er een beschermend woord van stiltespraak op het puntje van haar tong lag, voor het geval het IJspaleis toch niet zo leeg was als het op het eerste gezicht leek.

Er gebeurde niks en na een korte aarzeling liep ze over het bevroren meer naar de smulboom en begon ze de wenteltrap om de stam te beklimmen. Een paar dagen geleden hadden de gangen van ijs van binnenuit licht gegeven. Nu had ze een heksenlichtje nodig om haar bij te schijnen. Ze klom steeds verder omhoog, tot ze in de kamer kwam die ze met Feniks had gedeeld. Ze dook naar binnen en probeerde niet naar de achtergelaten spullen van haar vriendin te kijken en ook geen aandacht te schenken aan de leugens die ze had verteld, die nog in de lucht hingen.

De drie boeken lagen op precies dezelfde plek waar ze ze had achtergelaten en met een zucht van opluchting raapte ze ze op. Een ervan was een dun boekje met de titel *De rondzwervende heks: handige toverspreuken om te overleven*, een ander boek had ongeveer het formaat en het gewicht van een straatkei en was getiteld *Gevechtsmagieck*, en er was een prachtige verzameling landkaarten, waaronder een van Tondel. Zeven drukte haar schatten tegen haar borst en haastte zich zo snel ze kon de kamer uit. De stilte was benauwend. Wat miste ze haar broer en haar vrienden! Zonder hen was de wereld veel te groot en veel te stil.

Onderaan de smulboom zocht ze naar het luik dat tussen de boomwortels verborgen was en maar weinig werd gebruikt. Met een ruk trok ze het open, waardoor een wenteltrap zichtbaar werd die naar beneden liep en in het donker verdween. Ze bleef een moment op de drempel staan om diep in te ademen.

Je kunt dit.

De traptreden waren verraderlijk smal en glad door het ijs. Ze kwam maar langzaam vooruit terwijl het gebulder van de oceaan in de verte steeds luider werd, totdat ze in een grot kwam die in de bevroren klif onder IJsgaard was uitgehakt. Drie wanden waren van ijs, maar de vierde was een opening naar de hongerige grauwe zee. Een steile helling liep omlaag en verdween onder de golven. Zo nu en dan was er een heel hoge

golf die de helling met zijn gretige tong opslokte en zich over de grond van de grot verspreidde. Maar het water kwam nooit bij de bootjes die onder tuigage en visnetten tegen de achterste muur lagen opgestapeld.

Ondanks alles fleurde Zeven op. Buiten ging de zon onder. Het was nu te laat om weg te gaan, maar ze zou er alles aan doen om te zorgen dat ze de volgende ochtend klaar was om te vertrekken. De eerste drie bootjes die ze van de rommel had ontdaan, waren intact – en niet waar ze naar zocht. Pas toen de zon de horizon aantipte en het licht een gouden gloed kreeg, vond ze het exemplaar dat ze in haar dromen had gezien.

Het bootje zag eruit alsof het ontelbare jaren op zijn kant had gelegen. Op een bepaalde plek was het ijs om de romp deels gesmolten en toen weer bevroren, dus het lag stevig vast in de ijzige omhelzing van IJsgaard. Maar er bestond geen twijfel over wat het was. Zevens hart maakte een sprongetje terwijl ze de vergane touwen en kapotte emmers die eromheen lagen weghaalde, waarna ze de wirwar van visnetten lossneed en verwijderde.

Onder het ijs waren de houten planken kromgetrokken en gekrompen en het gezicht dat op de voorsteven was geschilderd, was in de loop van de tijd vervaagd en beschadigd. Maar ze kon de ogen met lange wimpers en een trotse neus nog zien. De lippen waren vertrokken tot een grimas.

Zeven schrok ervan en het kostte haar een moment voordat ze haar bevende handen genoeg onder controle had om het ijs voorzichtig te breken en weg te halen.

Tegen de tijd dat ze het bootje had bevrijd, was de nachthemel bezaaid met sterren en haar enthousiasme was inmiddels zo groot dat ze het er warm van had gekregen. Terwijl ze het bootje inspecteerde, verdwenen al haar zorgen, twijfel en pijn naar de achtergrond. Het was onmiskenbaar een wrak, maar wat ze op de paden had gezien, gaf haar hoop.

Ze drukte de punt van haar dolk in haar duim totdat er een druppel helderrood bloed opwelde. Toen ademde ze diep in om haar roffelende hart te kalmeren en hield ze haar duim tegen de in het hout gekerfde mond van de boot.

‘Ik b-ben Zeven,’ fluisterde ze beverig.

Toen de ogen van de boot opengingen, waren ze net zo zilverkleurig

als de maan, de tanden zo wit en scherp als gebroken botten. Ze trok haar hand snel terug.

Zeven en het bootje bekeken elkaar.

‘Kun je me horen?’ vroeg ze en ze wenste dat ze een beetje zelfverzekerder klonk.

Het bootje knipperde met zijn ogen.

‘Mooi,’ verzuchtte ze. Het was een enorme opluchting dat ze eindelijk tegen iemand anders kon praten dan zichzelf. ‘Kun je praten?’

Een stortvloed van woorden en beelden buitelde door haar hoofd.

DIKKE VETTE WALVIS OPENRIJTEN KRAKEN WARM ZOUTIG BLOED

Zeven deinsde achteruit en haalde schokkerig adem bij die warboel aan woorden, geluiden en beelden. Dat had ze niet verwacht. De boot keek toe.

Ze dacht uitgebreid na over wat de boot haar had laten zien. ‘Je hebt honger,’ raadde ze uiteindelijk.

Het bootje knipperde weer met zijn ogen.

Toen knikte Zeven en ze liet haar blik over de hoop visnetten en ander visgerei gaan die door de maan werden verlicht. ‘Laten we eens kijken wat we daaraan kunnen doen.’